

הכול התחיל באופן די מינורי, בבוקר אחד בראשית ספטמבר. אני זוכר שתוך כדי נסיעה חשבתית שהעסקים והחיים בכלל מתנהלים לשביעות רצוני פחות או יותר, ובכל זאת חשתי אי-נוחות קלה. צריך שינוי, קבעתי לעצמי, אך לא עלה בידי לטוות חוטים ממשיים שיביאו אותי לכדי מעשה. לאחר כמה קילומטרים נוספים נקטעו לפתע מחשבותיי. מעין הפסקה שבה העולם עוצר נשימתו לרגע, ומיד מתחיל זרימתו מחדש כמו דבר לא אירע. כל שנותר מאותה עצירת נשימה, היה תחושה ודאית שמשו חייב לקרות בבוקר הזה. ולא היו כמו השמים האפורים אות לכך שאכן משהו עומד להתרחש. מעבר לצומת עמדה בצד הדרך אישה. זה היה בבוקר, בשבע וחצי או קצת אחרי. אישה במעילון בורדו, בשמלה ובנעליים אדומות ותיק בז', שבדיעבד אני יכול לקבוע שזה ממש לא הטעם שלי. לא הייתה שם תחנת אוטובוס, מכאן שהגיעה מן הסתם בטרמפ. הבעת ידה הייתה הססנית. ניכר היה שאינה רגילה למחווה כזאת, ושהייתה מעדיפה להימנע מכך.

בדרך כלל אינני עוצר לטרמפיסטים מזדמנים, וודאי לא בצפון. פעם, בתקופה שהמכוניות הפרטיות עדיין לא היו נפוצות, אנשים באמת נזקקו לטרמפ כדי להגיע לכפר מרוחק או ליישוב בצד הדרך. עם השנים נותר ההרגל לבקש חסדי נהגים חולפים, ואלה הזדהו מן הסתם עם העומדים בשולי הכביש. אולם אם נוסף את האי-אמון בין ערבים ליהודים, שפרש כנפיים אפלות עם הזמן, אפילו אני שאין בי שום טינה וגם לא חשש, סיגלתי לעצמי שלא לעצור לנוסעים מזדמנים.

לא קלטתי את מבטה, והייתי חולף על פניה מבלי שמבטינו יצטלבו, לולא הבנתי פתאום שפסק הזמן שחשתי קודם, לא היה אלא מחווה של גורל - או של מקרה. אל תוך החריץ הקטן של השקט בין הזמנים, אשר אצל רובנו אינו מורגש, חדר דבר-מה ששינה הכול. מה היה פשוט יותר מאשר להמשיך בנסיעה, להגיע לאן שאגיע, לחזור הביתה לרמת השרון אחר הצהריים או בערב, ולתת לדברים לזרום כבכל יום?

"דע-ני, אין דבר כזה, 'מקרה', תסביר לי באריכות בהזדמנות כלשהי. אחת ההזדמנויות הללו שלא היו רבות כמוהן, אך לא הייתי מוותר אפילו על אחת מהן.  
"מאר, אלה סתם מילים. הרי עד שמשו קורה, אין לנו מושג שהוא יקרה, ואם לא יודעים, הוא לא קיים!"

מאר מציצה בעיניי ומניחה עליהן אצבע רכה, קודם על העין הימנית ואחר כך על חברתה: "למה יש לך וְאָן, דע-ני? הרי עם חמור אתה יכול להגיע לכל מקום בדיוק אותו דבר." ולפני שאני מספיק לענות, היא מוסיפה: "שתוק, דע-ני, איך אתה חושב להבין משהו, אם אתה מדבר כל הזמן?" עכשיו אני שותק, מאר, ואינני בטוח שאני מבין. קרה כל כך הרבה מאז. אף שאני בטוח ששלוש לך היכן שאת, ושלוש לי היכן שאני, וכי לא יהיה בינינו עוד דבר למְעַט בחלומות, וגם זה בספק. כי למעשה, עד כה לא מצאתי בהם את עצמנו ולו פעם אחת.

עצרתי ליד האישה הזרה ולחצתי על כפתור פתיחת החלון הימני לדעת שאיני עושה טעות, והיום אני יודע שגם כדי שנוכל להציץ זה בעיני זו.

"אפשר לעזור?"

"מגיע לשונו'ם?" קולה היה רם.

"לא, אבל עובר על-יד."

"כן, תודה, אני..."

המבטא הערבי לא גרם לי להתחרט, ואף העצים את התחושה שאין לי הרבה הזדמנויות להיות נדיב, וכאן ניתנת לי הזדמנות לגרום טוב למישהו ללא כל השקעה.

"לא בכוח, רגע," אמרתי לאישה הזרה שהחלה להיאבק בידית הדלת החיצונית. רכנתי לעברה ושחררתי את המנעול הגרמני. מה כבר מסובך בפתיחת דלת? היא התיישבה במושב המרווח שלצדי. גשם החל לטפטף.

"מזל, עוד היית נרטבת."

"או, אין מזל. הנה אני לא נרטבת."

"ואם לא הייתי עוצר?"

"עצרת! חייכה אליי, והעיפה מבט מהיר בידי השמאלית שאחזה בהגה. הנחתי עליו גם את הימנית, וחייכתי אליה.

חיוכה היה נעים, מעין מחווה של הגוף שבדרך כלל איננו מבחינים בה, אבל היא גורמת לנו לחוש בנוח בלי לדעת למה. הגשם התגבר. האטתי. פנים נעימות, חשבתי. היא השפילה עיניה, ואז עלה בדעתי שהצצה באישה זרה היא מנהג מגונה. ודאי הייתי מתעלם ממנה כדרכי, לולא חשתי-הבחנתי בנוגע קלוש של נהרה מסתורית החבויה אי-שם בתוכה, אשר אם רק אסיר את הפרגוד מעליה, תזהר כאלף שמשות.

מחשבות של רומנטיקה, חשבתי ביני לביני, רומנטיקה של צעירים מטופשים או סתם דחף לא ידוע ממצולות הנפש שכה הזדהמה במהלך השנים שהיא מהלכת כאן, עד שאיבדה לחלוטין את התום, ועמו גם את היופי שחמק עבר לו עם כל החלומות ושברי השאיפות שלא יתגשמו לעולם.

כשנפגשו מביטנו שוב, ראיתי שענייה צבועות מדיי. לומר את האמת: העפעפיים היו מפורכסים בהגזמה, וריסי החן הפכו לכלונסאות זעירים מצופים מעין זפת, ואיבדו את חינם המעודן ואת ניחוח מגע הפלאים של הבריאה. זה ההופך רקמות אורגניות, כמו שער-תאי עור-שרירים-שומן-דם למרקם מופלא, מלאכי, המקרין מתוכו אור נסתר.

ואולי יראתה הכנועה של האישה שטיפסה בגמלוניות אל תוך הוואן הגרמני הטעתה אותי בתחילה. לא תיארתי לעצמי אז שגחמה חולפת, כמו לקיחת נוסעת במכונית תהפוך בהינף רוח לגורם שממנו והלאה כל נתיב חיי ישנה את כיוונו.

"מה יש בשונ'ם? כלומר..."

"בזבזתי את האוטובוס."

"פספסת" אמרתי לעצמי.

"אני מאחרת, אז מישהו לקח אותי והוריד אותי בצומת." אצבעותיה נעו בתנועות כמעט לא רצוניות לעבר ריפוד הדלת שלצדה.

"מה את עושה?" טון הדיבור שלי היה לא נחמד, כהרגלי כאשר מטרידים את עולמי.

"לפתוח קצת חלון. יש אוויר טוב בחוץ," אמרה בשקט.

לרגע רגזתי, היא לא יכולה לכבד את המקום שהיא נמצאת בו? אבל אז הבחנתי במאמץ שניכר בפניה, ובחזה הנע בקושי הולך וגובר במירוץ אחר אוויר למילוי הריאות.

"זה חשמלי – אופס, את רואה?"

רחש הגלגלים הנעים על הכביש בגשם הקל חדר פנימה. ריח הסתיו היכה באפי ופתח את מערות הנשימה, הסתומות בערמות הבלים ובאוויר הדחוס של הוואן.

"סתיו, אה? אני אוהב את הריח הזה. גשם. תראי מה זה! גשם בתחילת ספטמבר. סימן לשנה מטורפת, לא?"

"סתיו? או כן, אוויר נקי." עתה דיברה בקושי, ועיניה דמעו ממאמץ.

"את בסדר?"

"לפעמים קשה לנשום, אבל האוויר עכשיו עושה טוב."

"לעצור לרגע?"

"לא זה בסדר... סליחה, אני מצטערת." היא שלפה מתיקה משאף וגמעה ממנו בעיניים עצומות. פניה היו אדומות ממבוכה וממאמץ.

"יש לנו זמן. אל תילחצי, זה בסדר."

"אה, אני באמת מצטערת."

"מעשנת, אה? אני למדתי שבגילנו יש שלושה איסורים: עישון שתיה ו...נשים," חייכתי, אך חשתי שזה היה חיוך מטופש.

היא חייכה אלי בעיניים מושפלות, ושוב הסמיקה.

"אני לא מעשנת. גם ככה בקושי נכנס אוויר. ראית, לא?" מבטה עקב דווקא אחר ידי.

הגשם גבר. שתקנו. התבוננו בטיפות הנופלות על שמשת הרכב הקדמית, ובאופן שבו המגב סילק אותן באיטיות אדישה.

"השמים בוכים," פלטתי קלישאה וחשתי מיד מטופש לגמרי. הייתי שואל עצמי איך אני מצליח להיות כה אוויל, לולא הייתה התשובה ברורה מאליה: ככה זה. משהו מגושם ונואל להחריד יוצא.

"השמים לעולם לא בוכים!" הרימה את קולה במעין כעס לא מוסבר, ומיד השפילה עיניה במבוכה ונשכה את שפתיה.

"מישהו ודאי בוכה, אחרת מאיפה כל המים האלה?" חייכתי.

"פעם ראיתי אצלנו בכנסייה פסל של אבן בוכה, אבל השמים אף פעם לא."

"פסל של אבן בוכה?"

"כן, הפסל של מריה. תשאל כל אחד בשיח'מואר. הוא יספר... " השתתקה פתאום.

פסל אבן בוכה. לרגע כמעט נפלתי במלכודת המילים, מעין קסם שכזה, אך הדעת הוסחה מיד. וטוב שכך, כי בתוך כמה שניות הייתי מתמכר שלא בטובתי למתיקות הקסם של המילים – פסל אבן בוכה. עברנו את הרכס, ועתה נפרש לפנינו הכביש שחצה מישור לא גדול, משובץ חלקות שדה קטנות. בדרך כלל המראה מרחיב את לבי בהתפעלות מן היופי הרב, אך התפעלות זו אורכת שבריר רגע בלבד. מיד נופלת עלי מלנכוליות מעיקה, שכן אני נזכר שיש חיים אחרים לצד המראות הטבולים בירק ואור השמש המצחק, ושבחיים ההם אנו אומללים בטוב שיש לנו לכאורה – וכל הקסם נעלם.

"אופס... נו-נו, יש לנו בעיה," אמרתי, תוהה אם היא מוזרה בעיניי, כי היא בת הגליל המצמיח אנשים מוזרים ממילא, או שאני הוא המגזים בשיפוט לנוכח האינטימיות שנפלה ברכב הגדול שלי, ובלי ספק אני נראה מוזר בעיניה.

לפנינו, בנוף הפסטורלי המוכר, אף שהיה טבול באפור של הגשם המזרזף, עמד טור מכוניות ארוך. הנתבי משמאל בכיוון ההפוך, היה ריק לגמרי. בקצה הגבעה המרוחקת שעליה התפתל הכביש עד שהוא שב ונבלע ברכס הבא, הבחנתי בהתקבצות מכוניות ובאורות האדומים-כחולים של רכבי הצלה ומשטרה.

"תאונה. מי יודע כמה זמן ניתקע כאן," אמרתי בנימה של יודע-כול.

"תאונה? אלוהים שישמור!" הצמידה את שתי ידיה מעל החזה, וקצב נשימתה גבר.

"נו, את רואה? רק הצעתי שנעצור בשביל שתוכלי לנשום אוויר, והנה מישהו שמע לנו. עכשיו יהיה לנו הרבה זמן לחכות. נדמה לי שלא תגיעי לעבודה בזמן, וגם אני לא."  
"אני מקווה שהם בסדר," לחשה כאילו לעצמה, אך לאט, אולי כדי שגם אני אבין. בהינו בשמשה הקדמית במשך רגע ארוך ודמום. צעדנו במבטינו לאורך הכביש, ובמחי עין חצינו את הדרך והשדות עד האופק. שם השתהינו בלי לשער מה נמצא אחריו.  
הגשם פסק.

"תראי את החצבים, הם עצובים."

"ח-צבים," חזרה על שמם. "למה אתה חושב שהם עצובים?"

"בעצם לא הם... אנחנו, אני. הם גמרו לפרוח. הם כמו שעון שצלצל: 'דינג דונג דינג דונג, עברה עוד שנה, עוד עונה, עוד דור...' וחופף מזה, הם עצובים כי זה הטבע שלהם: חצבים עצובים. עובדה!"  
טפחתי על ירכי.

היא הביטה בי בעיניה החומות. עיניים גדולות, מחייכות, טובעות בפוץ כחול-שחור מיותר. השבתי לה במבט. היה זה רגע ארוך ומכושף. כישוף, אין ספק, שבו נמשכו המבטים כמו על-ידי מגנט. ראיתי אותי בתוך אישונה: ילד בן שש או שבע, מטפס בבור העמוק של המקלט על סולם עץ רעוע, כשלפתע נשבר אחד השלבים. פחדתי, אינני זוכר אפילו ממה. איכשהו חשתי שדבר-מה ממתין לי למטה ומתבונן בי משם. הוא לא היה רע או טוב, אבל הבנתי שאינני רוצה לרדת אל הדבר הזה שמביט בי. רציתי רק לעלות הלאה, אך החשש מפני שבר נוסף שיגלגלני לתהום, שיתק אותי.  
"אתה..." והשפילה עיניה. הקסם פג.

"נזכרתי פתאום במשהו שקרה כשהייתי ילד."

"שתיפול," מיהרה לומר.

"וואו! את קוראת מחשבות?" נפעמתי לרגע, ומיד תקפה אותי חרדה מפני עיניה רואות-הכול.

"לא, סליחה, זה..."

"את יודעת מה אני חושב, על הסולם, נכון?"

"לא, אני לא יודעת, אבל ראיתי בעיניים שלך פחד שתיפול."

"אנחנו עוד לא מכירים. שמי דני."

"מארים, אבל תוכל לקרוא לי מאר. מאר עם אל"ף, אחרת זה נשמע מר... ככה קראו לי גם בנהלל, מאר עם אל"ף."

"מאר עם אל"ף, אחרת זה נשמע מר..." חייכתי. "נהלל? למדת בתיכון שם?"

"כן, למדתי שם אחרי היסודי."

ניסיתי לא להראות את הפתעתני.

"אה. ובטח עבדת בלול, אספת ביצים ורדפת אחרי תרנגולים, תרנגולי הודו ענקיים וטיפשים."

חיוך גדול נפרש על פניה. פנים עגומות עם חיוך ענקי, וכעבור רגע פרצה בצחוק. תחילה היה זה צחוק רגיל, מנומס, שאפשר לה אפילו לומר: "לא, לא עבדתי בלול, אהבתי צמחים ועצים. אבל אתה צודק: באמת רצו שם אחרי התרנגולי ה-הודו... זה היה מצחיק..." ואז נשברה, וצחוק גדול פרץ ממנה. העליצות שתקפה אותה עוררה גם אצלי שמחה. בן-רגע שלט בה הצחוק והיא נכנעה לו. חזה רטט, ואנקות שלא היה אפשר להשתיקן פרצו מתוכה. דמעות ענקיות ניגרו מעיניה, וחלקן נתלו על שפתיה. במשך רגע ארוך צחקה, ופניה אדמו. פה ושם הצטרפתי גם אני אליה, אך כשהחלה להשתנק, טפחתי על גבה בעדינות.

"אל תגזימי. אינני חושב שאני כה מוצלח. אף פעם לא ידעתי לספר בדיחות, ודווקא..."

פרץ צחוק חדש בא בעקבות קודמיו. הדמעות השקופות הפכו לכהות ושרטטו נתיבים כחולים-שחורים במורד לחייה הגבוהות. היא לקחה את ממחטת הטישו שהושטתי לה ומחתה את פסי האיפור הקטנים שגלשו מריסיה, בעוד גופה רוטט מחדש.

"אני באמת מצטערת. לא יודעת למה זה קרה לי, אבל אני לא זוכרת מתי צחקתי ככה."

"אה, זה בסדר, הלוואי שיכולתי לצחוק כמוך."

"אתה יכול, הרצינה פתאום "כל אחד יכול."

רגע ארוך שתקנו.

"אני מרמת השרון. ואת?"

"מהכפר שיח'מואר. מכיר?"

"בטח מכיר. הוא קצת רחוק מכאן, מה? עבודה, אני מבין. נעים מאוד מארים, כלומר מאר."

"ככה קראה לי אמא שלי כשהייתי קטנה. מאר היא קראה לי."

"והשם המלא שלך הוא מאריה..."

"לא, אתה תקרא לי מאר, זקפה ראשה, "ככה גם סבתא שלי קוראת לי – כמו שנוח."

"כמו שנוח, לחצתי את ידה בטבעיות גמורה והקשחתי את אחיזתי לרגע."

"דע-ני, נעים מאוד, מאר." הפעם היה צחוקה נעים. השבתי את ידי להגה.

"נו, את רואה? שני אנשים מבוגרים שמכירים פתאום. נעים מאוד דע-ני, נעים מאוד מאר."

"נעים מאוד דע-ני, נעים מאוד מאר, חזרה על דברי ההבל, ועיניה ברקו. "דע-ני זה דניאל, נכון? היו

אצלנו בנהלל כמה דניאלים. חלק מהם קראו לעצמם דני, וחלק נשאר עם האל."

"כולנו עם האל בצורה כזו או אחרת, לא? אין לנו הרבה ברירה. הוא אתנו ולא משנה מה נחשוב או

נגיד או נעשה. הוא תמיד אתנו, אמרתי. חשבתי שזה ימצא חן בעינייה.

"כולנו עם האל, הרצינה. "אבל אני אוהבת את השם דע-ני. האל אתך תמיד, אז אפשר לא להגיד

אותו. זה מובן מאליו."

"כן, ואני אוהב את השם מאר, בלי תוספות של אלוהים וכיוצא בזה, כמו מאר-יה או..." השתתקתי.

רציתי להגיד לה: 'את יפה' אך שתקתי. אמירה כזו הייתה מן הסתם מביכה אותה, וחופץ מזה, אינני

בטוח שבכך הייתי מביע את הרגשתי. מה זאת אומרת 'יפה'? חששתי שמא המושג 'יפה' התעוות

אצלי כל כך, ששוב איני יכול לבטא בעזרתו מה שאני חש באמת. אפשר שהמוסכמות שבשתיקה,

ואולי הפילטר שהוחדר למוחי בעמל רב על-ידי החינוך שספגתי, שינו אף אמתות פשוטות.

היה רגע מכושף. ידי נשלחה מאליה אל ידה, וזו הגיבה בלחיצה רפה. לרגע חלפה בי מחשבה

שתגובתה אינה אלא לרצות אותי, אך אולי, התגנבה בי תחושה משונה, הרי הכל היה משונה מהרגע

שעלתה לוואן, אמנם קרה כאן משהו אחר. אחר ממה? קצת תמהתי, אך הנחתי לדברים לקרות. מגע

ידה נעם לי. המשכתי לאחוז בה. אלוהים, או השד יודע מי, עדיין חנן אותנו ביכולת לחוות רגעים

כאלה, גם בגיל שבו אנו סבורים שהכל בהיר, מפוכח ומפוקח על-ידי התבונה הנוהגת אותנו. הצצתי

בעינייה הגדולות: מים, רקמות היוצרות את העדשה, קפלי עור, מעט שומן, שערות הריסים המעצבות

את העין. כך נראית העין מבחוץ. אך בתוכה, אללה יוסטור, רוח גדולה, נשמה שמסעירה את הבטן.

לבסוף הרפתה מידי. הביטה בשעונה ולחשה משהו.

"את יודעת, אולי אפשר לעקוף את הכביש דרך החורשה, מכאן." הצבעתי לעבר דרך עפר כבושה

שחצתה את החורשה שבצד הכביש ונבלעה בה.

מאר משכה בכתפיה.

הוואן זינק בנהמה לעבר שולי הכביש, ושעט בכוח אל הדרך הכבושה, שתעלה קטנה וגדושה אבנים ושיחים נמוכים, הפרידה ביניהם.

"מאמא!" לחשה מאר והידקה את ידיה אל חזה.

"אל תדאגי. הוא חיה רעה, הוואן הזה."

"חיה רעה?"

"כן, הוא לא יאכזב אותנו."

"אתה מכיר את הדרך הזאת?" היא נשמעה מודאגת דווקא.

"אל תדאגי, חזרתי ואמרתי. "את בידיים טובות."

"אנחנו בידיים של אלוהים, דע-ני."

הפניתי מבטי אליה בתנועה חדה, והרכב האט האטה ניכרת. "בידי אלוהים?" רציתי להטיף איזה קשקוש על האלוהים, אך מבטה הרך עצר בעדי. למה בעצם אעמיד פנים כiodע וכמבין כול, כשאין לי מושג לאן אני מובל ולשם מה?

הדרך הצרה חצתה את החורשה. תנודות הרכב לא השתלבו בה, והוא על יושביו היו לאורחים לא קרואים שחדרו ליער רוגע בכוחניות שלא הייתה במקומה.

"האורנים כאן צעירים, בני עשרים-שלושים. קרן קיימת או משהו," הסברתי ומיד התחרטתי על התוספת המיותרת, אך היא חייכה ואמרה: "כן, אבל הם יפים. פעם לא היו. היו כאן רק הר, שיחים ואבנים ואולי גם דרך קטנה שהובילה אל..."

הגענו אל שלולית חומה, שהעלימה את הדרך תחתיה.

"אלוהים יודע מאיפה המים האלה," לחשתי לעצמי. השלולית באמת הייתה מוזרה. קשה היה להאמין שהגשם המטפטף הספיק ליצור אותה. עצרתי את הרכב ופתחתי את החלון שלידי.

"תראי, אנחנו רצים לעבודה כמו משוגעים. תראי איזה שקט."

"דע-ני, יש כאן מים. הם באו מתוך האדמה."

"מתוך האדמה? מה פתאום? איך את יודעת?"

"לא יודעת איך. אבל מים כאלה באים מתוך האדמה. זה לא מים שנופלים מהשמים," נשאה את עיניה כלפי מעלה.

"אבל אין כאן מעיין. לא יכול להיות שמעיין נובע על דרך."

"אתה מדבר כמו מהנדס. אתה מהנדס?"

כיביתי את המנוע ופרשתי את ידי הימנית ברוך, אצבעותיי פתוחות לעברה. לרגע רצתה לקדמה בידה, אבל לבסוף נמנעה מכך והמתינה. שקט נפל עלינו, וכל עולמנו הצטמצם עתה בעיניים הבורקות שהביטו אלה באלה.

ליטפתי את אפה. היא חייכה מעט, ואחזה בידי המלטפת, ובידה השנייה, לאחר רגע קצר, תפסה את ידי האחרת. שוב היססה לרגע, ואחר כך משכה אותה אל מורד צווארה, נאנחה והמתינה. עצרנו לרגע, הניחה לשתי ידיי לעשות בה כרצונן, בעוד היא נוגעת לא נוגעת באמות ידיי. אצבעותיי ריחפו, נוגעות לא נוגעות בעיניים, בלחיים, באוזניים. לרגע נחו על שפתייה, שחיוך של מבוכה עלה בהן. שוב שקט מופלא נפל עלינו, ואז הידקה אחיזתה בידי הנחה על שפתייה.

היא הסמיקה וחייכה לעצמה. אחר כך לפתה את היד המעסה את ירכה, ושבה ונאנחה, הפעם בקול, לא בלחש. זה היה מוזר ומעורר. נסוגתי מעט, ורכנתי לעבר פניה לנשק לה.

למראה תנועותיי האקרובטיות פקחה לרגע את עיניה ושוב חייכה, הפעם במלוא פיה. אף-על-פי שחשתי שהקסם יפוג, אמרתי:

"מאר, בואי לאחור. יהיה יותר..."

בבת-אחת היכה בכוח מטח גשם סוחף על הרכב. הצצנו שוב זה בעיני זה. עיניה היו אחרות עתה, אולי כי אישונה היו מורחבים באופן מבהיל, וצבען השתנה לרוק-צהוב, או שמא הייתה זו הזיה של טירוף חושים.

באותו רגע חשבתי על סצנה דומה שבה השחקנים הראשיים מתחלפים, אבל המראות בה זהים: סצ'ו ושולק'ה. ניסיתי לראות בעיני רוחי את שולק'ה נוהמת כך ונעה בהתרגשות תחת ידיו הרזות של סצ'ו, אבל המחשבה על שניהם כלל לא הייתה מוחשית אלא הזויה. כמו עכשיו, לגמרי לא יכול להיות כל כך אמיתי: אני ואישה זרה רוחשת אצלי בנשמה ואינני מבין. חשתי כמי שפורץ עטיפה של בורות האופפת אותו, אך הוא ממהר לשוב ולהתכסות בה. ידעתי ולא ידעתי. חלמתי, או שמא חוויתי טירוף מתוק שבקע מלב מיוסר. הנה אני אוחז באישה זרה, גדולה, ובו זמנית אני חושב על שולק'ה.

עיניה של מאר נותרו אחרות באופן משונה, כמעט מבהיל, אך לא חשתי מפניהן ברגע הקסום ההוא, של נינוחות ותאוה. אבל שולק'ה? מה היא עושה כאן פתאום? התופים נדמו. מחול מטורף בא אל קצו. רק הגשם טרד. נשימתה נעתקה, ולרגע חשתי שחטפה שוב התקף, והיא שבה וחיפשה אחר אויר לנשימה. מבוך בתוך מבוך. שפתיה האדומות מדי חדלו לרטוט. לפתע החצבים לא היו יותר עצובים. דומה שכבר שכחו שהם נוגים מטבע בריאתם. הגשם דפק על המכונית כמשוגע.

"תפסיק להסתכל!"

שבתי למושב הקדמי. אד של נשימות חפוזות וקטועות כיסה את השמשות והסתיר את החוץ. בבת-אחת פסק הגשם, ורק רחש שמלתה בעודה מתלבשת אוושש בחלל הוואן. גם הוא פסק, ואז נשמעה יבבה חלשה.

הפניתי את ראשי לעברה. עתה הייתה רכונה קדימה, שמלתה לא רכוסה, ראשה בין ידיה והיא בוכה. שבתי למושב האחורי. לא ליטפתי את ראשה אך הייתי סמוך אליה.

"מאר, גם אם נצטער, זה קרה."

היא נשאה לעברי את ראשה. האיפור הכהה שב לזלוף על לחייה, ושיירי דמעותיה השחורות כיערו את פניה.

"קרה?"

"אין צורך לבכות, בחיי, בואי, צריך להגיע לעבודה היום, לא?"

"עבודה? תראה את הפנים שלי. איך, איך אלך ככה לעבודה?"

"בואי, מאר, הדברים פשוטים בהרבה. נמצא מקום שבו תוכלי לשטוף קצת את הפנים. נעבור בתחנת דלק, שם תוכלי להסתדר."

היא הנידה ראשה בשלילה ושתקה.

"בואי, שבי לידי. אני עדיין אותו דע-ני, לא?"

היא קמה מהמושב האחורי וחזרה לשבת לידי. הוואן פרץ בדהרה אל תוך השלולית וחצה אותה בקלות. הגשם ישטוף ממנו את הבוץ, חשבתי.

לפני רדתה לשירותים בתחנת הדלק, אמרה לי מאר במבט רך: "דע-ני, אל... אני אסתדר מכאן, תודה לך."

"מה זאת אומרת? בואי, אקח אותך לשונ'ם."

"לא, לא, תודה. אני אסתדר כבר. טלפון או משהו."

"מה משהו? אני מחכה לך, אין בעיה. תוכלי לצלצל מכאן," רמזתי במבטי על הטלפון הנייד.  
"לא, בבקשה."

הדלת נפתחה מאליה, וטריקתה לוותה בצליל חרישי מוזר. הפנית ראשי לחלל הוואן, שאך לפני זמן קצר ראה מראה שלא יישכח כל עוד יתרוצצו מחשבות בראשי.  
"רגע!" צעקתי לעברה, אבל היא המשיכה לצעוד במהירות לעבר השירותים, ולא סובבה את ראשה. לרגע בהיתי בשמלתה המקומטת מאחור, ואז זינק הוואן מעצמו, ומיהר להתרחק ממה שהיה הפגישה הראשונה עם מאר.  
זה מה שנותר ונחרת ממנה היו הליכתה המהירה בתחנת הדלק, שמים דולפים שאינם בוכים לעולם, מועקה וחצבים.